

Vi står med en regering, som indtil det sidste regeringsgrundlag ingen som helst målsætninger havde på ungdomsuddannelsesområdet. Vi pressede den i samarbejde med De Radikale, Enhedslisten og SF, for at den skulle komme med nogle målsætninger. Man havde ingen, men kom dog med det, at 85 pct. skal have en uddannelse inden et par år og 95 pct. inden 2006 eller 2008 – det er på det lag – men hvorfor dog ikke sige, som jeg tror den radikale ordfører sagde, at vi er optaget af, at alle unge får en uddannelse og en garanti for at kunne gennemføre den?

Denne her reform, man nu har lavet af erhvervsuddannelserne, betyder rent faktisk for det første, at man har sparet en halv milliard på erhvervsuddannelserne. På de seks af de otte uddannelser, hvor man nu har fjernet uddannelsesgarantien, er der faktisk ingen arbejdsløshed, når de er færdige, set i forhold til hvis de går ind og tager en reel praktikplads.

Det er sådan, at på de seks af de otte uddannelser er der ingen arbejdsløshed. Kunne vi dog ikke for de merkantile områder og de andre områder – HK og andre har tilbudt det – have fundet nogle løsninger? Der er betydeligt mere at se på, bl.a. hvad vi kunne have gjort.

Vi er enige i en del af reformen, nemlig i det der med, at man skal træffe forskellige valg, at man skal vejledes andre steder hen osv., men at skære så drastisk at fjerne 80 pct. af pladserne inden for uddannelsesgarantien! I virkeligheden er de pladser, der er tilbage – de 1.200 pladser – kun til de virksomheder, der lukker ned, og dybest set til de lærlinge og elever, som kommer i klemme, når en virksomhed lukker, eller når der forsvinder en praktikplads.

Derfor er det brandærgeligt, at man ikke handler efter det, som statsministeren siger: at det vigtigste i denne verden er, at vi får uddannelse, uddannelse og atter uddannelse. Man nedsætter en globaliseringsstænketank, og man nedsatte under den tidligere integrationsminister en integrationsstænketank osv. Hvad sagde integrationsministerens eget udvalg, Bonnerup-udvalget? At de 11 af de 12 forslag var fremragende, og at det ene af forslagene om uddannelsesgarantien, nemlig skolepraktikken, genererede voldsomt flere praktikpladser for de unge mennesker med anden etnisk baggrund.

På Odense Tekniske Skole er det sådan, at man har fulgt de elever, der er kommet ind. Hvad var resultatet målt i forhold til, hvem der fik en praktikplads? Det var ikke skolekarakteren, det handlede om. Det handlede om, hvem

der havde en far, hvis moster kendte en, som havde en virksomhed. Det handlede om, at ens far måske havde kvalifikationer, men det handlede ikke om, hvilken karakter man får, eller hvor dygtig man er på skolen.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på den debat om, om skolepraktik fører til noget. For nylig læste jeg i et af fagbladene, at Nordens bedste, ja, Europas bedste møbelsnedker udelukkende har gået i skolepraktik. Det er jo imponerende, at man kan blive kåret til Europas bedste møbelsnedker og ikke kunne noget, fordi skolepraktik ikke fører til noget som helst! Et eller andet sted må der jo være en faglighed her, som er udmærket, og vores lærere på de tekniske skoler er gode nok.

Må jeg så ikke sige: Jeg vil love her fra denne talerstol, at det ikke bliver sidste gang, vi sætter fokus på det område her, for det er så afgørende vigtigt, for at vi kan overleve som velfærdssamfund og kan overleve som videnssamfund, at vi også har nogle gode og ordentlige erhvervsuddannelser, hvor alle, som har kvalifikationer, og som har forudsætningerne for at kunne udføre en uddannelse, også har mulighed for at gennemføre den.

Jeg var jo godt klar over, at da hr. Bertel Haarder var undervisningsminister sidste gang, var det ikke undervisningsministerens kop te, at vi gennemførte det her, men det var dengang, vi fik sat fingeraftrykkene på lovgivningen, og der var et stort forlig med regeringen Schlüter. Men det lykkedes altså lige nøjagtig, inden hr. Bertel Haarder igen blev undervisningsminister, at komme af med den, og det er han vel glad ved, men det er vi andre ikke, for hvad er alternativet til skolepraktik?

Alternativet er enten at blive ufaglært arbejder eller få bistandshjælp. Vi har set, og det er ganske forfærdeligt, at andelen af unge, der gennemfører en kompetencegivende uddannelse, kun er steget fra omkring 17 pct. til 22-23 pct. Regeringen sidder og trækker på smilebåndet over det, vi andre tager det alvorligt.

Jeg vil godt medgive, at den præmieringsordning, som ligger i regeringsgrundlaget – vi har bare ikke hørt noget om den endnu, og jeg synes, at regeringen skulle se at få arbejdstøjet på – har vi presset dem til. Vi hørte statsministeren sige i salen sidste år under en debat, vi havde med ham og den tidligere undervisningsminister, fru Ulla Tørnæs, at et eller andet sted ville man måske gøre et eller andet. Men se dog at få arbejdstøjet på, kom ud af røret og lad os se på